

ירדן בן־צור הו, ארצות בוגנוויליה

שָׁהם 1996-2004

שָׁהם שְׁלֹשָׁה אֶת עֲצָמָה וְחֶלְשָׁה
עַל מְבוֹא הַקֶּדְשָׁה בְּשׁוּלֵי הַשּׁוּמְרוֹן.
הָיִינוּ הוֹלְכִים בָּהּ שָׁפִי.
אָח, סִבְבָּנוּ הַשְּׁפָע!
הוּ שָׁהם, זְרוּעָה מְקֻדָּשִׁי נוֹבֹרִישׁ,
מִבְצָר עֲלוֹמִי,
מִרְבֵּץ חֵן וְתִרְשִׁישׁ –
לֹא יָבוֹא עֲרָבִי בְּשַׁעְרֶיךָ,
לֹא יִחַבֵּשׁ זָקֵן סַפְסָלֶיךָ שְׂכִינָה.

הו, אֲרָצוֹת בּוּגְנוּוִילִיָּה,
שְׁדוֹת עֶרֶשׁ הַרְדּוֹף הַנֶּחָלִים,
עֲרֵבוֹת בּוֹכִיּוֹת.
מֶה יָפָה תֵּאֲרֶךְ, בֵּית נִבְאֵלָה,
מֶה הִזְהִירוּ גְבָעוֹת מוֹדִיעִין,
חֻמוֹתֶיךָ הַפְּקֻדָּתִי שׁוּמְרִים –
זְקִיפִי בְּרוֹשׁ לִימוֹנִי וְטוֹף.

הַפִּיחִי גָנִי, יִזְלוּ בְּשָׁמִיּוֹ,
בּוּ יִשְׁיֻקּוּ זְכָרִים מִיַּץ חֶלְבֹן
בְּחֵלֶב שְׂרִירֵיהֶם הַמְּקֻשִּׁים,
שָׁם נִשְׁפָּנוּ לַחֲשֵׁי אֶלְכוֹהוֹל
אֶל בְּאֵג הַשְּׁקָרִים הַשְּׁקוּף,

הו, ערי המקלט הלבנות!
הורינו תפסו בקרנות מזבחך,
פרברי השנה הכחלה,
למשות את עצמם מדמן
שתיקת שכונני הרפכת.

לא יבוא ערבי בשעריך,
לא יחבש זקן ספסליו שכינה.

שלכת באוגוסט

העולם עכשו קולו המרסק של אלהים
היבש בשפה
כאב הראש הדק

יקיצת העננים
בצהרים הבילים
מהספה

צריבת גרונם של העצים
אחרי סיגריה

קולן של בנות רשף
לפני הקפה הראשון

כשאת הלכת הים
חצה בחרבה
ושב אל הנהר

המלאכים השתובבו
וזהר חכלילי
נח על המרפסת

הטל מִשַׁח אֶת מַעַקֵּה הַבְּטִיחוֹת
בְּמַעֲטָה שְׁקוּף

כְּמָה חִכִּיתִי לְאִיזוֹ הַשְׁתַּתְּפוֹת בְּצַעַר
לְשַׁלֶּכֶת שְׁלֹא בַּעֲתָהּ
הָאֲבָנִים הַבֵּיטוּ בִּי
בְּשַׁעֲמוֹם

לֹא אָשִׁיב לוֹ בְּאוֹתוֹ מִטְבֵּעַ
הַצֵּבֶע אֶזֶל מַחְרָצִיּוֹת הַבֵּר
וּכְבֹּר נִרְשָׁמֶת עֵיפוֹת
בְּקִנֵּי הַנִּמְלִים

הַלִּילָה לֹא אֵצֵא
לְרִקָּד
וְלֹא אֶחְמֹד
אֶרְשָׁה לוֹ שְׁקֹט
אוּלֵּי אֶחְבֹּט אֶת מְעִילִי
נֶגֶד הָרוּחַ

כִּי הָעוֹלָם עֲכָשׁוּ
אַחֲרֵי פְרֻדָּה